

Sygn. akt II KK 359/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSA del. do SN Mariusz Młockowski

Protokolant Marta Brylińska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Zbigniewa Siejbika
w sprawie **D. S.**

skazanego z art. 178a § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 17 czerwca 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

na niekorzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w P.

z dnia 26 września 2013 r.,

**uchyla punkt 2 zaskarżonego wyroku dotyczący środka karnego i
w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w P. do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Prokurator oskarżył D. S. o popełnienie czynu z art. 178a § 1 k.k., polegającego na tym, że w dniu 7 lipca 2013 r. w miejscowości A., znajdując się w stanie nietrzeźwości (1,07 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) kierował samochodem osobowym marki Mercedes Benz 208 w ruchu lądowym. Wraz z aktem oskarżenia skierował na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. wniosek o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych w kwocie po 10 zł oraz środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych z wyłączeniem kategorii „T” przez okres 2 lat.

Sąd Rejonowy, uwzględniając powyższy wniosek, wyrokiem z dnia 26 września 2013 r. uznał D. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to:

- na mocy art. 178a § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych w kwocie po 10 zł i równocześnie na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył na poczet tej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach 7 i 8 lipca 2013 r.;

- na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów na okres 2 lat, z wyłączeniem pojazdów do prowadzenia, których uprawnia kategoria „T” prawa jazdy i równocześnie na podstawie art. 63 § 2 k.k. zaliczył na poczet środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 7 lipca 2013 r.;

- na mocy art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych obciążył go w całości kosztami sądowymi.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 4 października 2013 r.

Od powyższego wyroku w zakresie orzeczenia o środku karnym kasację na niekorzyść D. S. złożył Prokurator Generalny.

Na zasadzie art. 523 § 1 k.p.k., art. 526 § 1 k.p.k. oraz art. 537 § 1 i 2 k.p.k. zarzucił rażące i mające wpływ na treść wyroku naruszenie prawa procesowego to jest art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na uwzględnieniu wniosku prokuratora o skazanie D. S. bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia rowerów z wyłączeniem prowadzenia pojazdów, do których uprawnia kategoria „T” prawa jazdy, podczas

gdy wniosek prokuratora uprzednio uzgodniony z oskarżonym obejmował zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, z wyłączeniem pojazdów, do których prowadzenia uprawnia kategoria „T” prawa jazdy.

W tym stanie rzeczy autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie 2 części dyspozytywnej i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja zasługuje na uwzględnienie.

Nie ulega wątpliwości, że prokurator może umieścić w akcie oskarżenia wniosek o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym kary lub środka karnego, na zasadzie określonej w art. 355 § 1 k.p.k. Poza sporem jest również, że sąd orzekający jest związany treścią uzgodnień pomiędzy oskarżonym a oskarżycielem publicznym i nie może wydać wyroku skazującego wbrew lub ponad te uzgodnienia (por. wyrok SN z 19 kwietnia 2013 r., V KK 17/13, wyrok SN z 20 czerwca 2007 r., III KK 129/07).

W niniejszej sprawie Sąd orzekający przeoczył fakt związania go wnioskiem prokuratora złożonym w trybie art. 335 § 1 k.p.k. Obowiązkiem Sądu było wydanie wyroku skazującego w pełni zgodnego z wnioskiem prokuratora o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy. Zgodność ta powinna zachodzić nie tylko w zakresie orzeczenia o karze, lecz także w zakresie orzeczenia o środku karnym. Jeżeli zaś Sąd wniosku w zaproponowanym kształcie nie akceptował winien był zwrócić się do stron o jego zmodyfikowanie, bądź skierować sprawę do rozpoznania na zasadach ogólnych zgodnie z art. 343 § 7 k.p.k. Skoro Sąd Rejonowy tego nie uczynił, to tym samym w zakresie orzeczenia o nieuzgodnionym środku karnym dopuścił się rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku (art. 523 § 1 k.p.k.) naruszenia przepisów prawa procesowego, wskazanych w zarzucie kasacyjnym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy uchylił punkt 2 zaskarżonego wyroku i przekazał sprawę w tym zakresie Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. W jego toku Sąd ten uwzględni uwagi Sądu kasacyjnego, a zatem orzeknie środek karny zgodnie z wnioskiem prokuratora o skazanie bez przeprowadzania rozprawy skoro uwzględnił już ten wniosek co do kary.

Podsumowując, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

